

FESTIWAL OKUPACYJNY w Teatrze Ósmego Dnia 19 PAŹDZIERNIKA – 16 LISTOPADA

Idea Festiwalu zrodziła się z reakcji na politykę kulturalną władz Poznania, w tym m.in. podejmowane w okresie wakacyjnym decyzje dotyczące Galerii Miejskiej Arsenał (lato 2013) czy Teatru Ósmego Dnia (lato 2014).

Chcemy stworzyć przestrzeń do dyskusji, która nie zamknie się jednego wieczoru - dyskusji o sytuacji artystów, instytucji kultury i ich relacji z władzą. O formach partycypacji i sprzeciwu wobec politycznych decyzji.

Udział w Festiwalu zapowiedzieli już artyści, naukowcy, dziennikarze, działacze społeczni i związkowcy z całego kraju, wśród nich m.in. Paweł Demirski, Michał Kmiecik, Akademia Ruchu, dr Joanna Krakowska (Instytut Sztuki Polskiej PAN), Krzysztof Szekalski, Witold Mrozek (Gazeta Wyborcza, Krytyka Polityczna), Beata Anna Polak, prof. Tomasz Polak (Pracownia Pytań Granicznych), członkowie Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Inicjatywa Pracownicza i wielu innych.

Festiwal organizowany jest bez dotacji, w związku z czym postanowiliśmy zebrać pieniądze na podróż, noclegi i wyżywienie naszych gości za pośrednictwem strony PolakPotrafi.pl <https://polakpotrafi.pl/projekt/festiwal-okupacyjny> - można tam dokonać wpłat nawet bardzo małych kwot - już od 1 zł. Jeżeli do października nie uda nam się zebrać 6000 zł, wpłacone pieniądze, wrócą na konta osób wpłacających.

Będziemy wdzięczni za pomoc w rozpowszechnianiu tej informacji i w promocji Festiwalu Okupacyjnego.

W programie Festiwalu Okupacyjnego między innymi:

19 października

Al-nakba. Palestyna Okupowana

Al-nakba oznacza dzień katastrofy dla Palestyńczyków, początek okupacji. Okupacja obszarów pierwotnie zamieszkałych przez Palestyńczyków ma charakter opresyjny, charakter destrukcji gospodarczej posuniętej aż do momentu uniemożliwiającego przetrwanie. Metodologia tej destrukcji ma *stricte* etniczny wymiar. Odrębnym prawom podlega przepływ osób i najbardziej podstawowych surowców jak woda, materiały budowlane, zwierzęta hodowlane itd. Posiadanie jako takie jest pod pełną kontrolą – niezależnie, czy chodzi o paszport, kożę czy litr wody pitnej.

Jordan Valley - film dokumentalny Sławka Rzewuskiego, wywiad, ukazujący fragment rzeczywistości mieszkańców Zachodniego Brzegu Jordanu z muzyką na żywo duetu Kopyt/Kowalski.

Kopyt / Kowalski to duet elektroakustyczny, który tworzą Szczepan Kopyt – poeta i gitarzysta oraz Piotr Kowalski – perkusista i producent muzyczny. Debiutancki "buch" z 2011 r. przyniósł duetowi kilkanaście koncertów w Polsce (m.in. na OFF Festiwalu) i na Słowacji, a poecie i gitarzyście Szczepanowi Kopytowi nominację do Paszportu Polityki (wydawnictwo składa się z tomiku wierszy i płyty). W tym roku światło dzienne ujrzał nowy płytomik "kir". Przynosi on zupełnie inne, surowe, bluesowo-psychodeliczne kompozycje. Radykalnej redukcji poddali muzycy ilość

obsługiwanych instrumentów – z całego arsenału pierwszej płyty i setu koncertowego zostały gitara i perkusja, a środek ciężkości został przeniesiony na dobrze rozegrany aranż. Oczywiście cała ta muzyka kręci się wokół kolejnej porcji poezji.

W dyskusji po filmie wezmą udział: Dominika Blachnicka-Ciacek, Małgorzata Juszcak, Przemysław Wielgosz, Sławek Rzewuski, prowadzący: Roman Kurkiewicz

20 października

Joanna Krakowska o konformizmie - wykład

Joanna Krakowska - absolwentka filologii angielskiej Uniwersytetu Warszawskiego, adiunkt w Instytucie Sztuki PAN, wicenaczelnia miesięcznika „Dialog”, historyk teatru współczesnego, eseistka, tłumaczka, redaktorka. Jest współautorką zbioru esejów *Soc i sex. Diagnozy teatralne i nieteatralne* (2009), nagrodzonego w konkursie Fundacji Kultury, oraz redaktorką książek *Teatr drugiego obiegu* (2000), *Aktor teoretyczny* (2002), *Teatr. Rekonstrukcje* (2004). Autorka książki *Mikołajska. Teatr i PRL* (2011).

Szczegółowy temat wykładu podamy jesienią!

21, 28 października oraz 4 listopada

Paranoja i inne choroby (publiczne) – cykl spotkań przygotowany przez Beatę Annę Polak i prof. Tomasza Polaka (Pracownia Pytań Granicznych)

1. Z historii paranoi politycznej: Niemcy Czym są maszyny społeczne? Na czym polega wymiar chorobowy niektórych z nich? Dlaczego pewne społeczności wytwarzają bardziej opresywne maszyny paranoidalne od innych? Fantazmatyczny wymiar społecznych narracji paranoidalnych? Czy i jak można minimalizować negatywne skutki działań takich maszyn? Rola sztuki względem funkcjonowania owej maszyny. Przykład niemiecki: Sprawa tzw. najsłynniejszego pacjenta psychiatrycznego sędziego Schraebera i podglebie nazizmu. Paranoiczne rysy III Rzeszy.

2. Polska paranoja polityczna Podkład psycho-społeczny paranoizacji polskiego życia publicznego. Przykłady samonapędzających się mechanizmów paranoi politycznej i kulturowej: sprawa smoleńska; teorie spiskowe, tzw. „ataki na polski kościół katolicki” - w tym sprawa Castellano, Nieznalskiej, Gulgota Picnic i inne.

3. Ekonomia maniakalna i ekonomia depresyjna: skutki i sztuka leczenia Czy ekonomia jest dziedziną racjonalną? Ekonomia światowa jako chorobowe continuum maniakalno-depresywne (koncepcja Tomáša Sedláčka). Jak radzić sobie z tą maszyną w wymiarze publicznym? Co z opłacalnością sfer niemierzalnych ekonomicznie, np.: sztuką czy naukami humanistycznymi?

23 października 2014

Medialna zmiana płci. Kontekst polski. Przegapienie, premedytacja, gra – wykład dr. Macieja Dudy (Gender Studies UAM, Interdyscyplinarne Centrum Badań Płci Kulturowej i Tożsamości UAM)

Maciej Duda – doktor nauk humanistycznych, redaktor, krytyk literacki, członek Pracowni Krytyki Feministycznej UAM. Od 2008 roku prowadzi zajęcia autorskie oraz kursowe w IFPiK UAM, od 2011 wykładowca w ramach Gender Studies UAM (Interdyscyplinarne Centrum Badań Płci Kulturowej i Tożsamości UAM), od 2012 roku wykładowca w ramach Podyplomowego studium Gender mainstreaming przy Instytucie Badań Naukowych PAN Warszawa. Autor artykułów naukowych i popularnonaukowych dotyczących kwestii recepcji prozy postjugosłowiańskiej, feminizmu, gender, queer i postkolonializmu w Polsce. Publikował w zbiorach pokonferencyjnych, monografiach oraz w prasie, m.in.: „Zadrze”, „Odrze”, „Twórczości”, „Kresach”, „Fa-arcie”,

„Ha!arcie”, „Pograniczach”, "Czasie Kultury".

3 listopada

Serdeczny, Jakubczak / Szekalski

Tragikomedia o kościelnej pedofilii i niespełnionych hipsterach z wyżu demograficznego.
Witold Mrozek „Gazeta Wyborcza”

Serdeczny to groteskowa historia o chłopcu dorastającym na Białostocczyźnie, który za wszelką cenę chce się wyrwać z prowincji do „wielkiego świata”. Młody człowiek marzy o aktorstwie, dlatego spotkanie w małej podlaskiej parafii z Ważnym Panem z Warszawy staje się kluczowe dla jego przyszłości – w dobrym i złym tego słowa znaczeniu. Po latach, już jako aktor jednego z warszawskich teatrów wraca do tego doświadczenia, opowiadając jednocześnie o swoim świecie dziś – współczesnej Warszawie i młodych artystach, którzy szukają w stolicy swojego miejsca i zmagają się z często absurdalną codziennością. Spektakl przybiera formę nietypowego występu, oscylując pomiędzy stand-upem, setem didżejskim, poetyckim slamem a dokumentalnym wyznaniem.

Czy traumy z dzieciństwa muszą być nieodłącznym towarzyszem w dorosłym życiu? Czy demony przeszłości zawsze muszą wpływać destrukcyjnie na teraźniejszość? Czy za spełnianie swoich marzeń zawsze trzeba zapłacić wysoką cenę?

tekst / dramaturgia: Krzysztof Szekalski

reżyseria: Aleksandra Jakubczak

obsada: Anna Gorajska, Dobromir Dymecki, Sebastian Stankiewicz

muzyka: Joanna Sokołowska

scenografia: Martyna Kander

4 listopada

Ślad, Piotr Kuba Nowotny

monodram

występuje: Piotr Kuba Nowotny

Teatr RONDO Słupsk

reżyseria: Stanisław Miedziewski

premiera: 29 listopada 2013

Scenariusz przedstawienia oparliśmy na wierszach Osipa Mandelsztama, fragmentach *Niewoli i Wędrownego sztukmistrza* Cypriana Kamila Norwida, *Kurantach* Leszka Aleksandra Moczulskiego oraz czytanych przez Irenę Jun fragmentach *Nadziei w beznadziei* Nadieżdy Mandelsztam. Pieśń *Magadan* wykonuje Andrzej Ciborski. Wykorzystaliśmy także *Foxtrott Jazz-Suite* Dymitra Szostakowicza.

Ślad to bez wątpienia spektakl poetycki w formie i w treści. Jednak nie liryczny i rytmiczny, a tragiczny i nerwowy. Zarazem niezwykle, „przenikliwie” wręcz mądry. Smutną mądrością, której może nauczyć tylko życie.

Poeta-aktor spowiada się przed widzami. Spowiada się z własnego talentu, z wartości poezji, z powagi i wagi własnej sztuki. Każde jego słowo może być tym ostatnim. Gnębiony przez ludzką niepamięć, historię, władzę... Poetyckie wersy wielu autorów to także wiele losów lecz wszystkie związane w jeden dramat. Tragedię twórcy, którego poezja pozostanie lecz jemu nie wolno pozostać. Pomiędzy odrzuceniem, skazaniem, świadomością potęgi poezji, jej ocalaniem, pomiędzy wersami, pomiędzy aktorem i widzami rozgrywa się ten dramat.

tekst: Maciek Swornowski

7 listopada 2014

Institucje kultury jako pole walki, czyli jak się organizować – debata

Praca ludzi kultury postrzegana jest przez innych przede wszystkim jako przyjemna pasja. Oni sami często postrzegają ją jako wyjątkową. Tymczasem sytuacja materialna i socjalna pracowników kultury i sztuki ulega pogorszeniu. Mają te same problemy, z którymi zmagają się inni pracownicy najemni: zamrożony fundusz płac, spadek realnych wynagrodzeń, likwidacja etatów, niepłatne nadgodziny i dysproporcja w zarobkach między szeregowymi pracownikami a dyrekcją. W związku z tym chcemy zastanowić się, jak budować szersze pracownicze sojusze i organizować się, by wpływać na własne zakłady pracy.

Panel dyskusyjny z udziałem przedstawicieli/przedstawicielek Inicjatywy Pracowniczej z: Teatru Dramatycznego w Wałbrzychu, Teatru Polskiego we Wrocławiu, Teatru Ósmego Dnia, Galerii Miejskiej „Arsenał” i Bunkra Sztuki w Krakowie.

Prowadzenie: OZZ Inicjatywa Pracownicza

9 listopada 2014

Projekt *Miasto otwarte*

reżyseria: Aleksandra Jakubczak

tekst: Krzysztof Szekalski

dramaturgia: Michał Wybieralski

Prof. Tomasz Polak, twórca Pracowni Pytań Granicznych pisał: „W Poznaniu tak zwane elity są od lat, jak to się niezbyt elegancko mówi, w znacznym stopniu "zblatowane". W sześćset tysięcznym mieście politycy, biznesmeni i znaczna część ludzi kultury są ze sobą powiązani, także albo zwłaszcza towarzysko. Dlatego nie ma nawet miejsca na realizację rzeczywistych potrzeb społeczności, a tym bardziej na spory ideowe, liczą się bowiem relacje towarzyskie i towarzyszące im interesy.”

Projekt *Miasto otwarte* to próba portretu Poznania i jego elit politycznych, biznesowych i kulturalnych. Inspiracją będą .m.in utajnione protokoły sesji Rady Miasta Poznania, podczas której dyskutowano o molestowaniu chórzystów Polskich Słowników przez dyrygenta Wojciecha Kroloppa, list *W obronie dobrego imienia abp. Juliusza Paetza* podpisany przez elity akademickie, kulturalne i biznesowe Poznania, wywiady prasowe z Lidią Leońska, rzeczniką Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie oraz Jarosławem Puckiem, szefem Zarządu Komunalnych Zasobów Lokalowych na temat osiedla kontenerów socjalnych, forum stowarzyszenia kibiców „Wiara Lecha”, zapis dyskusji na komisji kultury i sesji Rady Miasta na temat działalności Teatru Ósmego Dnia oraz pokazu spektaklu *Golgota Picnic* w ramach Malta Festival 2014. Od realizatorów: Interesuje nas nieoczywisty portret miasta, polifoniczny, odrębny, ale także poprzez swoją niejednoznaczność w pewien sposób uniwersalny. Nie interesują nas jednostki stawiające opór, ofiary ani oprawcy. Chcemy oddać głos tym, dzięki którym trwa „miasto zasłoniętych firanek”. Interesuje nas chór elit i mieszczan, poklepujących się wzajemnie po plecach, który wytwarza język i sposób dyskusji betonujący miasto. W poszukiwaniu ducha i duszności sięgamy po cytaty i wydarzenia z okresu kilkunastu lat. Odtwarzamy mowy charakterystyczne dla oficjalnych celebracji, sesji honorowych miejskiej rady i prezydenckich przyjęć noworocznych. Badamy „dwójmówienie” - oficjalne mowy-trawy i kularową szczerłość. Szukamy także konstruktu językowego, który w syntetyczny sposób odda rodzaj myślenia, pragnień i mechanizmów wyparcia współczesnego mieszczucha.

13 listopada 2014

Dość wyzysku w mieście „know-how” – pracownicy odzyskują samorząd – debata

Panel dyskusyjny z udziałem pracowników/pracownic instytucji zależnych od samorządu, w tym opiekunek z poznańskich żłobków, sprzątaczek i pracowników poznańskich instytucji kultury. W mieście „know-how” pracują oni często na śmieciowych umowach, za nie więcej niż 2 tys. zł. Główny wpływ na wysokość zarobków i sytuację socjalną pracowników ma finansowa polityka miasta. Władze Poznania idą dalej: poprzez prywatyzację eufemistycznie nazywaną „uspołecznianiem”, przez racjonalizację kosztów czy próby przekazywania instytucji organizacjom pozarządowym, chcą przerzucić koszty kryzysu budżetu miasta na pracowników. Budzi to pracowniczy opór, który ma potencjał nie tylko utrzymania publicznych instytucji, ale nadania im nowego, społecznego sensu – po to, by odzyskać wpływ na politykę miejską, szerzyć kulturę samoorganizacji i idee prawdziwego samorządu.

Prowadzenie: OZZ Inicjatywa Pracownicza

Program jest wciąż uzupełniany. Jego ostateczną wersję ogłosimy w październiku.